

Strona pozwana: Ministère des affaires sociales et de la santé

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada odrębności zawodu lekarza dentysty wynikająca z art. 36 dyrektywy 2005/36/WE⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie utworzeniu wspólnego kierunku studiów uniwersyteckich trzeciego stopnia dla studentów medycyny i studentów dentystyki?
- 2) Czy przepisy dyrektywy dotyczące specjalności medycznych należy rozumieć w ten sposób, że wykluczają one, by przedmioty takie jak wymienione w pkt 3 niniejszej decyzji⁽²⁾ były wykładane w ramach kształcenia lekarzy dentyków?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22).

⁽²⁾ To jest, po pierwsze kształcenie teoretyczne w zakresie chirurgii twarzowo-szczękowej, w tym w szczególności chirurgii tkanek okołowierzchołkowych i torbieli korzeniowych pochodzenia zębego lub innego, chirurgii preprotetycznej i implantacyjnej, badania nowotworów łagodnych i patologii ślinianek oraz leczenia ortodontyczno-chirurgicznego i ortognatycznego, a po drugie szkolenie praktyczne obejmujące co najmniej trzy semestry praktyki w placówce specjalistycznej w zakresie dentystyki lub chirurgii szczękowo-twarzowej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 5 listopada 2012 r. — Dixons Retail Plc przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-494/12)

(2013/C 26/48)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dixons Retail Plc

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 14 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r.⁽¹⁾ powinien być interpretowany w ten sposób, że znajduje zastosowanie w sytuacji gdy do fizycznego przekazania towarów doszło w wyniku oszustwa z uwagi na to, że przejmujący towary dokonał za nie płatności kartą płatniczą, co do której wiedział, że nie był upoważniony do jej użycia?
- 2) Czy jeżeli do fizycznego przekazania towarów doszło w wyniku nieuprawnionego użycia karty płatniczej, to czy miało miejsce przeniesienie prawa do rozporządzania rzeczą jak właściciel w rozumieniu art. 14 ust. 1 [dyrektywy 2006/12]?

3) Czy art. 73 [dyrektywy 2006/112] powinien być interpretowany w ten sposób, że znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy przekazujący towary otrzymuje płatność na podstawie umowy z osobą trzecią w sprawie płatności w związku z transakcją przeprowadzoną przy użyciu karty płatniczej, niezależnie od tego, że przejmujący towary wie, iż nie jest uprawniony do posługiwania się tą kartą?

4) Czy jeżeli płatność dokonywana jest przez osobę trzecią na podstawie umowy pomiędzy przekazującym towary a tą osobą trzecią w wyniku posłużenia się przez odbierającego towary kartą płatniczą, do której użycia nie był on uprawniony, to czy płatność dokonana przez tę osobę trzecią została otrzymana „w zamian za dostawę towarów” w rozumieniu art. 73 [dyrektywy 2006/112]?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 7 listopada 2012 r. — Davide Gullotta, Farmacia di Gullotta Davide & C. Sas przeciwko Ministero della Salute, Azienda Sanitaria Provinciale di Catania

(Sprawa C-497/12)

(2013/C 26/49)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Davide Gullotta, Farmacia di Gullotta Davide & C. Sas

Strona pozwana: Ministero della Salute, Azienda Sanitaria Provinciale di Catania

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasady swobody przedsiębiorczości, niedyskryminacji i ochrony konkurencji, o których mowa w art. 49 i nast. TFUE sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które nie zezwalają farmaceutyce — uprawnionemu do wykonywania zawodu i należącemu do odnośnego samorządu zawodowego, lecz nieposiadającemu apteki objętej planem rozmieszczenia — na prowadzenie w punkcie sprzedaży produktów parafarmaceutycznych, którego jest właścicielem sprzedaży detalicznej obejmującej również produkty lecznicze, dostępne tylko na receptę zwaną „białą receptą”, tj. takie, których koszty nie obciążają krajowego systemu opieki zdrowotnej, a pokrywane są w całości przez obywatela, ustanawiając jednocześnie w tym sektorze zakaz sprzedaży określonej kategorii produktów leczniczych jak też reglamentując liczbę aptek, które mogą być utworzone na terytorium krajowym?

- 2) Czy wykładni art. 15 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że ustanowiona w nim zasada ma nieograniczone zastosowanie również do zawodu farmaceuty, przy czym znaczenie tego zawodu dla interesu publicznego nie uzasadnia różnic w uregulowaniach dotyczących właścicieli aptek i właścicieli punktów sprzedaży produktów parafarmaceutycznych w zakresie sprzedaży produktów wskazanych w pytaniu 1?
- 3) Czy wykładni art. 102 i 106 TFUE należy dokonywać w ten sposób, iż zakaz nadużywania pozycji dominującej ma bez ograniczeń zastosowanie do zawodu farmaceuty, jako że farmaceuta będący właścicielem tradycyjnej apteki sprzedając produkty farmaceutyczne na mocy umowy zawartej z krajową służbą zdrowia czerpie korzyść z nałożonego na właścicieli punktów sprzedaży produktów parafarmaceutycznych zakazu sprzedaży produktów leczniczych z kategorii C, przy czym okoliczność ta nie ma odpowiedniego uzasadnienia w niewątpliwie szczególnych cechach zawodu farmaceuty wynikających z interesu publicznego w ochronie zdrowia obywateli?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli (Włochy) w dniu 7 listopada 2012 r. — Antonella Pedone przeciwko Maria Adele Corrao

(Sprawa C-498/12)

(2013/C 26/50)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Tivoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonella Pedone

Strona pozwana: Maria Adele Corrao

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 130 DPR [dekretu prezydenta republiki] z dnia 30 maja 2002 r. nr 115 w sprawie przyznania pomocy prawnej we włoskim porządku prawnym — w zakresie w jakim przewiduje, że kwoty należne obrońcy, urzędnikowi sądowemu oraz biegłemu sądowemu są obniżone o połowę — jest zgodny z art. 47 akapit trzeci Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który stanowi, że pomoc prawna jest udzielana osobom, które nie posiadają wystarczających środków, w zakresie w jakim jest ona konieczna dla zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości.
- 2) Czy art. 130 DPR [dekretu prezydenta republiki] z dnia 30

maja 2002 r. nr 115 w sprawie przyznania pomocy prawnej we włoskim porządku prawnym — w zakresie w jakim przewiduje, że kwoty należne obrońcy, urzędnikowi sądowemu oraz biegłemu sądowemu są obniżone o połowę — jest zgodny z art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności włączonej do prawa wspólnotowego zgodnie z art. 52 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 [TFUE].

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli (Włochy) w dniu 7 listopada 2012 r. — Elisabetta Gentile przeciwko Ufficio Finanziario della Direzione Ufficio Territoriale di Tivoli i in.

(Sprawa C-499/12)

(2013/C 26/51)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Tivoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elisabetta Gentile

Strona pozwana: Ufficio Finanziario della Direzione — Ufficio Territoriale di Tivoli, Fabrizio Penna, Gianfranco Di Nicola

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 130 DPR [dekretu prezydenta republiki] z dnia 30 maja 2002 r. nr 115 w sprawie przyznania pomocy prawnej we włoskim porządku prawnym — w zakresie w jakim przewiduje, że kwoty należne obrońcy, urzędnikowi sądowemu oraz biegłemu sądowemu są obniżone o połowę — jest zgodny z art. 47 akapit trzeci Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który stanowi, że pomoc prawna jest udzielana osobom, które nie posiadają wystarczających środków, w zakresie w jakim jest ona konieczna dla zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

Skarga wniesiona w dniu 6 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-500/12)

(2013/C 26/52)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: J. Hottiaux i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska